

Выходитъ во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
кажды рускихъ сантъ) о 4-й год. попол. Литер. податокъ
«Библиотека наизнанку, пейзажъ» выходитъ по 2 почт. ар-
күшъ каждого 15-го и послѣднаго дня каждого мѣсяца.

Редакція, администрація и енциклопедія подъ Ч. 44 улицы
Галицка.

Всѣ листы, посылки и рекламаціи наложите пересыпать
подъ адресомъ: редакція и администрація «Дѣло» Ч. 44 ул.
Галицка.

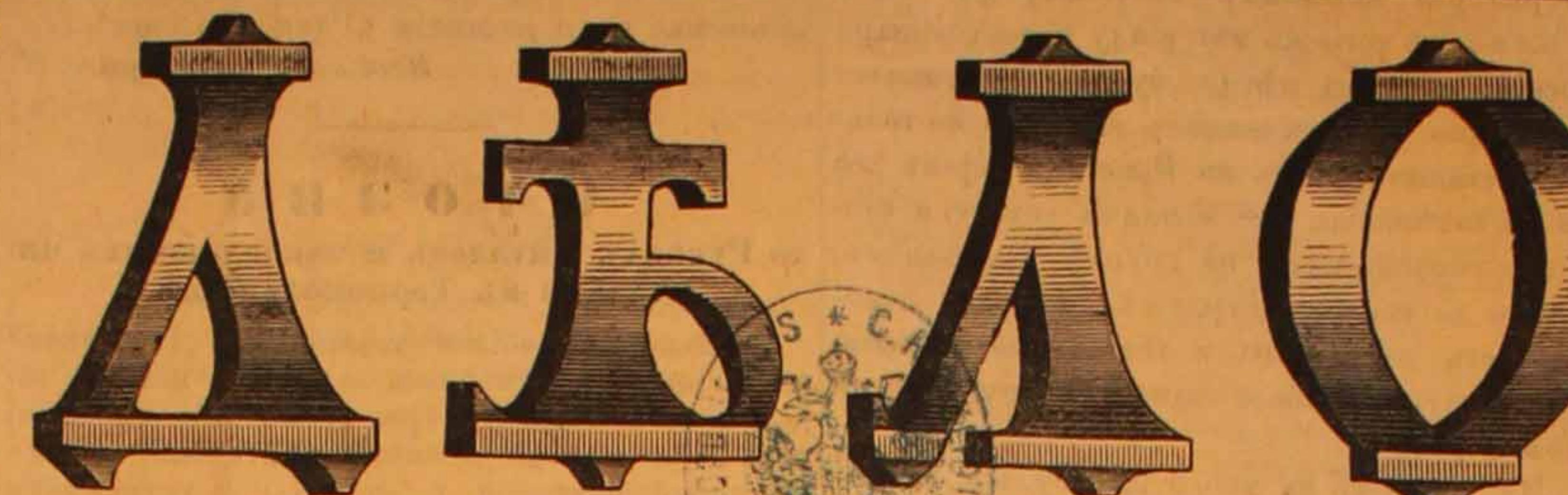
Рукописи не возвращаются только на попередне застера-
жаніе.

Послѣднє число стоить 12 кр. а. в.

Оголошенія принимаются по чину 6 кр. а. в. для однов-
строчнаго печатнаго.

Рекламаціи неопечатаній вѣльши отъ порта.

Предплату наложите пересыпать франко (наилучше
почтовымъ перекомъ) до: Администрація часописа «Дѣло»
у. Галицка, Ч. 44.

„Розрухи“ въ Копычинцяхъ.

Въ послѣдній числѣ подали мы „яко-
ническое, звѣчайно — „урядовѣ“ донесеніе въ
„Gazetѣ Lwowsk-ой“ о „розрухахъ“ въ Ко-
пычинцахъ. „Забуреніе публичного спокою“
произвилось черезъ те, что громади копычинецкій
на рынке заманифестили свою оппозицію про-
тивъ бурмистра въ якѣсъ дороговѣмъ дѣла.
Жандармъ взвѣзвавъ товпу, чтобы разбѣглася;
а коли она не разходилась, жандармерія мус-
ѣла ужъ стрѣльное оружіе, съ якимъ ре-
зультатомъ — вѣдомо. Толькъ въ „Gazetѣ
Lwowsk-ой“. Правда, сказано тамъ ще, что
„телефрафично спроваджено войско зъ Чорт-
кова, але оно не має що робити въ Копы-
чинцахъ, отже вѣдомо.“

Послѣ сеи депешни минае вже пять днівъ,
а анѣ въ той-же урядовѣй газетѣ, анѣ въ нѣ-
якой іншой, нѣ краевѣй, нѣ заграницнѣй не
появилося бюллетину, въ котрому була-ѣ роз-
казана причина и хѣдъ тыхъ розруховъ. А
прецѣ пресумнѣй, кровавый результатъ копычи-
нецкихъ „розруховъ“ есть фактъ даже важ-
нѣй, потрясающими, живо интересующими цѣ-
лымъ краемъ. Мы просимо звернути увагу на те,
що въ Россїи позаторѣкъ и торѣкъ пѣдѣасъ
страшныхъ розруховъ антижидовскіхъ (де по-
рѣжныхъ мѣсцихъ селяне руйнували сотки
домовъ жидовскіхъ), коли дукало скалѣченіе
чи убить на смерть одного, двохъ, трохъ
людей, — то вже ся вѣсть потрясала цѣлою
Россїю — и газеты россїйскій уважали сво-
ими святими обовязкомъ заразъ въ першой
хвили якъ найсовѣтѣйше информувати край
о случившомъ-ся фактѣ. „Людска кровца не
водица“ — спѣвається въ однѣй нашої пѣснї
народнїй — и о томъ повиненъ тимити кож-
дый гуманний чоловѣкъ, якои-бѣ онъ и бувъ
народністъ...

Такъ отже мы першій подаемо ширше
представлене трагичної розвязки копычинец-
кихъ „розруховъ“, а подаемо его безъ своихъ
увагъ (задя попитно впроѣмъ кождому при-
чинѣ) и зъ достовѣрного жерела. Зъ нашого
представленія спѣзнаютъ наши читателѣ, яко
се були „розрухи“ въ Копычинцахъ, якъ ишли
и якъ скончилися. Слѣдує дописъ:

Дня 10 л. мая приѣхавъ до Копычинецъ
п. Бжушкевичъ, членъ радиа повѣтовои, (чи
приѣхавъ приватно чи урядово, сего не знати)
и разомъ съ завѣдателемъ копычинецкого скар-

Изъ поезій Юліі Ш. и Клементія П.

Помѣщаючи въ нынѣшній нрѣ „Дѣ-
ла“ десятокъ поезій лирическихъ, которыхъ ав-
торки, молодї Галичанки, дали вже по троху
пѣнтина ширшай бромадѣ удатными поезій-
ками, помѣщуваними въ „Зорѣ“, мы щиро
витаемо та новій роботницѣ на нашої улогой
словесной нивѣ и бажаємо, щобъ они стались
тыми ластівками, котрѣ вѣщують нову весну
— розбудженіе духове нашого жѣночтва до
повної свѣдомості своихъ правъ и обовязківъ
народнїхъ и людскихъ и свого високого при-
званія для цѣлої нашої будущини. Редакція.

Prima vera.

Prima vera! О витай, сестричко!
Ледво сонця першій лучъ сіве,
Вже блѣдаве вихильнѣ личко,—
Бережись, въ дбровѣ вихоръ грае!
Ты въ долинѣ ледовѣй розцвила,—
Воневъ рожѣ, лілію красою
Не чаруєшъ, — предѣнь серцю мила:
Заповѣдь весны несешь съ собою.
Не зваривъ тебе морозъ той бѣлый,
Не зломала лута бура сночи...
Чи тебе природы руки грѣли?
Ангелитокъ сторожили очи?

Prima vera, о моя сестричко, —
Рѣвна мнѣ съ тобою судилася доля!
Нѣ весна ще, хотѣ венча вже близко, —
Огнівите сердѣць пустого поля!
Отївите, закімъ весна настане, —
Іншій цвѣтъ на твоїмъ блысненіе гробѣ, —
Не одинъ на него любо гляне, —
Но нѣкто й не спомянє о тобѣ.

19 марта 1884.

О не власай менѣ!

О не власай менѣ, мое ты ранне
Сонейко ясне!
Шкодѣ, щобъ зблѣдо сине, въ перлы ткане,
Те небо красне.
Шкодѣ тебе, воздушный, промѣнистый
Свѣте-просторе,
Куды зъ землѣ не звужае до пласти
Нѣяке горе.
Шкодѣ вѣстъ нѣжнї сны и пѣсни змовкѣ,
Недокончнѣ,
И вѣстъ, думки, немовь листки пожовкѣ,
Невыречнѣ!
Шкодѣ незримыхъ крілець ластівачихъ,
Що моя вносили,
И молодыхъ надѣй и чувствъ горячихъ,
Що моя крѣпили!
Не ржавите отъ моихъ слѣзъ пролитыхъ,
Стовчнѣ струны!
Я-жъ хочу ще спѣвати, хочу жити, —
Ще частъ до труни!
Всмѣхнись чаровнѣмъ розблѣскомъ, веснине
Ты небо красне!
О, не власай менѣ, мое ты ранне
Сонейко ясне!
2 цвѣтня 1884.

Безъ дольна.

Встала рано, затужила:
Гдѣка моя доля!
Ваялась-бы я до роботы,
Та не маю поля.
Золотыми колосками
Нивонька покрылась, —
Та щобъ така, добрѣ люде,
Доля вамъ не снилась.

Въ золотес буйне жито
Пристроила нива, —
Та не дала менѣ серпа
Доля нещаслива.

Въ чужомъ поли и безъ серпа
Не маю чимъ жати, —
Хиба-жъ стану полишеній
Колоски збирати.
Вже покрылись буйнѣ нивы
Важкими снопами
А женочки спѣваючи
Вертають съ вѣнками.

Понесли вѣнки до хаты —
Я за воротами;
Вни по трудѣ муть гуляти,
Я вмьюсь слѣзами.

Въ Бескідахъ.

Щасливый орле! Я цѣла втомилася,
Закімъ на тѣ верхи стромкіи взбілася, —
Ще довго-довго спочивати буду, —
А ты свободно, безъ тяжкого труда,
Якъ корабель, що розпухнувъ вѣтрила,
Въ воздуї крѹжишь! Але вразъ ты крила
Звинувъ нечайно, и мовь перунъ скорый
Стрѣлою впавъ въ глубокї, темнї зворы!...
Де-жъ я, м旣 Боже? Чи Тебе вже близше?
Души такъ благо, а летить ще вище, —
И такъ, здаєсь, летѣла-бѣ беъ упину,
Щобъ ажъ на сонцѣ ясному спочінуть!
На половинѣ стала я високо —
Якій пречудный видъ чаровъ око:
Тамъ тихъ села въ долинѣ осіли,
Огнѣчній боры ѿбчія гдѣ покрили,
Верхи найвышій генъ далеко мрѣють,
И срѣбнѣмъ снѣгомъ чола ихъ блѣють, —

А низші горы золотомъ облитѣ,
Рѣчками, нѣбѣ лентами обвитѣ...
Що ту могучихъ чаровъ предо мною!
Здаєсь, що въ беамѣрѣ душу рууть съ собою...
Стой, быстра дума! стримайся въ походѣ!
Глянь, що за червь нужденный ты въ природѣ!
На верхѣ Бескідѣвъ выйди тихимъ крокомъ,
На доли генъ поглянь уважнѣмъ окомъ, —
И гнеть твоя вся гордѣсть такъ розвѣєсъ,
Якъ мгла, що свѣтломъ сонечнѣмъogrѣєсъ!

De горе?

Въ конваліі чашцѣ глубокїй
Чомъ перлами слѣзы тремтять?
На неба левадѣ широкой
Чомъ ворѣ мовь въ горю дрожать?
Чомъ пташка жалбно спѣває?
Чомъ тужно дброва шумить?
Чомъ хмаронька сонце вкрыває?
Чомъ гнеса, фіялко, твѣдѣтъ?
Мабуть то на небѣ свѣтляно, —
Въ серденьку лишь тута-печаль!
Въ кругѣ цвѣты, маввез рано, —
Лишь тѣнью покрываютъ все м旣 жаль.
7 маї 1884.

Невѣрному.

Понѣт вѣтре, понѣт буйный,
Зашуми дброво, —
Бо м旣 легинъ чорнобривий
Зломавъ свое слово.
Пойду въ горы, въ темнї боры, —
Прощайте, сестрицѣ!
Шукати-му порадонки
Въ бабы-чаровницѣ.

Предплаты на „Дѣло“ для Лесотрію: для Россїи:
на пѣмъ рѣкѣ . . . 12 кр. на пѣмъ рѣкѣ . . . 12 рубл.
на пѣвъ року . . . 6 кр. на пѣвъ року . . . 6 рубл.
на четвертъ року . . . 3 кр. на четвертъ року . . . 3 рубл.
ет дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“:
на пѣмъ рѣкѣ . . . 16 кр. на пѣмъ рѣкѣ . . . 16 рубл.
на пѣвъ року . . . 8 кр. на пѣвъ року . . . 8 рубл.
на четвертъ року . . . 4 кр. на четвертъ року . . . 4 рубл.
на самѣ додатокъ: на самѣ додатокъ:
на пѣмъ рѣкѣ . . . кр. 5— на пѣмъ рѣкѣ . . . 5 рубл.
на пѣвъ року . . . кр. 2-50 на пѣвъ року . . . 2 50 кр.
на четвертъ року . . . кр. 1-25 . . . 1-25 кр.
Для Западнї, окрѣдно Россїи:
на пѣмъ рѣкѣ . . . 15 кр.
на пѣвъ року . . . 7-50 кр.
на четвертъ року . . . 3-75 кр.
ет дод. „Библиотеки“: на самѣ додатокъ:
на пѣмъ рѣкѣ . . . 19 кр. на пѣмъ рѣкѣ . . . 6 кр.

А що-жъ робить выдѣлъ краевый? Ого держитъ цѣлу справу два роки въ завѣшеню и ажъ въ осени 1880 року выдає свій уставъ противнаго рекрипти! Очевидно, выдѣлъ краевый мусѣвъ довго надумуватися? Але що за той часъ зробилося въ останеномъ въ завѣшенню дороги москалѣвской? Адже-жъ коли дорогу ту, попсовану ще 1878 р., не направлювано анѣ того анѣ слѣдуючъ двохъ роковъ, то она мусѣла дойти до стану крайной руини! Ну, але що-жъ се обходило пановъ выдѣлу краевого? Они знали прецѣни, що самі они тою дорогою ъздити не будуть, а хлопы нехай ломлять возы та нищать худобу, — прїде часъ, то и такъ будуть мусѣли самі все направити! Той фактъ дволѣтнаго завѣшенню направы москалѣвской дороги мы уважаємо дуже цѣннимъ и поучаючимъ фактъ; певна рѣчь, що въ тѣмъ самому часѣ, коли задля недбальства выдѣлу краевого до останку руйнувалася дорога москалѣвска, въ выдѣлу краевому неразъ и не десь разбѣрь роздавались нарѣканія на консерватизмъ и недбальство хлопівъ, которѣ доводять дороги краевій до найгіршого стану!

Але сей фактъ не есть ще найцѣкавѣшій въ нашій історії съ москалѣвско-ко-совскімъ мостомъ. Ідѣмъ дальше въ оповѣданю тої історії. Въ р. 1881 зновъ попсуває великий мѣсть на Рыбниці такъ, що кожої хвили грозивъ заваленіемъ и конче праходилось его отбудувати. Обѣ громады предложили выказы потрѣбного матеріалу, а выдѣлъ повѣтовий, переконавши ся о наглой потребѣ, поручивъ на дніяхъ 14 липня и 26 серпня 1881 р. обшарови дворскому, щобы матеріалъ до отбудовання обохъ половинъ моста потрѣбный бевъ проволоки достарчива на мѣсце будовы. Покладаючи на попередне прихильне для себе рѣшеніе выдѣлу краевого, обшаръ дворскій симъ разомъ виївъ рекурсы противъ обохъ розпорядженъ выдѣлу повѣтового. „Ро прѣуwie піejakiego ozasii“ — говорять деликатно польскій газеты, а на дніахъ по упаковѣ вновъ таки виївъ двохъ роковъ, бо ажъ дні 12 жовтня 1883 р. выдавъ выдѣлъ краевый до чч. 41.719 и 41.720 два съ собою прямо суперечній ореченія. Однимъ ореченіемъ откинувъ на подставѣ дотеперѣшнього виїчю рекурсы обшару дворскаго до косовской половины моста и затвердивъ ухвалу выдѣлу повѣтового, приписуючи обшарови довѣрь матеріалу на мѣсце будовы; за то въ другомъ ореченіи прихиливши до рекурсу обшару и вѣвъглядѣ на дотеперѣшній виїчай и на обовязуючу силу попереднаго рекрипту въ д. 22 вересня 1880 р. осудивъ, що громада Москалѣвка есть обовязана матеріаль, потрѣбный до будовы своїи половины моста на Рыбниці якъ такожъ до будовы прочихъ на

єи територія лежачихъ мостківъ, по взысканню того-жъ матеріалу черезъ обшаръ дворскій, сама на мѣсце будовы доставити. Якъ бачимо, и тутъ выдѣлъ краевый не только ѿставивъ мѣсть на Рыбниці черезъ два роки въ завѣшенню, але ломлячи уставу и ставлячися консеквентно на грунтѣ взычаючомъ, дйшовъ до такого абсурдумъ, що одну половину моста въ однѣмъ и тѣмъ самому краю велѣвъ будувати підля одної, а другу підля другої нормы.

Ну, але сего за много вже було и довготерпливымъ москалѣвскимъ Гуцулемъ, — они удалились до адвоката Вольского у Вѣдніи и чрезъ него предложили се дѣло найвишому трибуналови адміністраційному.

(Конецъ буде.)

Въ дѣлахъ нашої церкви

одержуємо слѣдуюче заявленіе отъ духовенства Підгаєцкого деканата:

„Дні 12 л. маю отбувся підгаєцкій соборчикъ деканальний въ Божиковѣ. По обговорюючю всѣхъ точокъ, предложеныхъ свѣтл. консисторію, поручивъ соборчикъ підгаєцкого духовенства своему отпоручникови, деканови Впр. о. И. Стеткевичеви, щобы Преосвященному епископови Сильвестрови вручивъ адресу підгаєцкого духовенства. Въ той адресъ висказує наше деканальне священство свой жаль, що черезъ соблазнъ одного настоятеля монахівъ, о. Кл. Сарницкого терпить на чести цѣліше наше духовенство, и просить Преосвященного, щобы старався дослѣдити, чи правда єе, що пишуть часописи о о. Сарницкому, а коли правда, то щобы зволивъ тому лиху и той ганьбѣ зарадити.

Крѣмъ того ухваливъ одноголосно соборчикъ підгаєцкого деканата — дати втуумъ недовѣрія редакції нашого духовного органа „Руского Сиона“ за то, що дѣлами, дотыкаючими наше духовенство, займається дуже побѣжно, а натомістъ похваливъ злочастній наївъ Єзуїтівъ до Доброму и Лаврова; помѣщає статію о целибатѣ, не маючай для руского духовенства найменшої користі; не завызає молодшого священства до співроботи въ часті гомілетичній а обмежується, якъ торбѣ, на проповѣдяхъ Єзуїта к. Кароля Ридля. Чи редакція „Руского Сиона“ помѣщувань проповѣдії Єзуїта не робить встыду и ганьбы нашему духовенству? Она немовѣбы казала: Не дороши ще наші молоді и старші проповѣдники до тої науки, щобъ ихъ проповѣдіи могли бути печатаній въ „Рускому Сиону“!

За-для тихъ и ще іншихъ причинъ священство підгаєцкого деканата рѣшило висказати прилюдно заявленіе свого втуумъ недовѣрія для редакції „Руского Сиона“ въ часописи „Дѣло“, — що отсімъ письмомъ

Она его зачарує,
Таке слово кине,
Що до мене легинъ мілый
Соколомъ прилине.

А якъ пойде до другої,
А мене покине,
Въ чистомъ полі при роботѣ
Отъ грому погине.

Двояке прощеніе.

Коли любовь, рожевій перша сны,
Що переснислисъ и покрились тьмою,
Прощати можешъ тихою слезою, —
Щасливый, — бо не все прощаешь ты!
Кровь проафрачайтъ твоихъ сльзъ кришталъ,
Що мове веселка въ барви ся розтлївъ,
Побачишъ сльзъ, жити ѹ его надѣвъ,
И съ повиновъ вѣровъ глянешь въ сльзу даль.
Отъ сльзъ, немовѣ бтъ ранної росы
Зновъ дтжіе душа, здобуде силу
Прикрыти цвѣтомъ сльзюю могилу
И снати зновъ рожевій, нѣжній сны.
Но ели, святій прощаючи чуті,
Лишь серде плаче, въ опѣ сльзъ не маєшъ,—
Тогда нещасній ты, тогда прощаешь
Послѣдній сонъ, послѣдній цвѣтъ жити.

Думка.

Коли молодості пышаєшъ цвѣтъ, —
Горить душа, до буо риєсія тѣло,
Криломъ могучими обнимаемъ сльзъ,
Всѣмъ дивамъ въ очи заглядаемъ смѣло.
Чутимъ горячимъ за тѣсній сей сльзъ,
Пѣдмогу, маємо въ любвѣ и вѣрѣ, —
Нѣ трудъ нѣ завѣдъ настъ не остудитъ, —
Святимъ ідеамъ живи несемъ въ оффрѣ.

Втомилось серце.

Втомилось сердѣнько, втомило,
Въ короткій вандровцѣ жити, —
Такъ много сльзъ-мрѣвъ переснило,
Страсали нимъ сильній чута...

сповнямо, — а рѣвночасно вислати таке саме заявленіе и до редакції „Руского Сиона“.

Всі конеканалній.

О т о з в а

до Рускихъ Читалень и закладаючихъ читальній въ Тернопольщинѣ.

Заходомъ філії товариства „Просвѣта“ въ Тернополі утворився комитетъ, котрою задачею єсть помагати громадамъ въ окрестності Тернополя до засновання читалень, давати потрѣбній поясненія и статуты и устроювати бтчти поучаючі въ читальніяхъ. Интересованій зволяти отже въ тихъ справахъ звертатися до філії товариства „Просвѣта“.

Отъ выдѣлу філії „Просвѣти“.

Тернополь 1 (13) мая 1884.
Ол. Барельський, Дрѣ В. Заріцкий,
голова. секретаръ.

Процесъ Крашевскаго.

Дні 12 с. м. розпочався въ Лиску процесъ Крашевскаго въ судѣ карномъ въ сали, въ котрой ледви 200 осбѣ може поститися, коли тымчасомъ внесено 3000 прошень о вступній карты. Трибуналъ складається зъ 14 судївъ. Всї они поубирали въ червоні ажъ по костки довгї скунсаны и въ круглѣ, червоні шапочки аксамитн. Крашевскаго боронить адв. Савль а Генча адв. Самтеръ. Актъ обжалованій звучить: 1) противъ Іосифа Ігнатія Крашевскаго, писателя въ Дрезнѣ, уродж. 26 липня 1812 въ Варшавѣ, обывателя саксонського, караного за провину праосу карю 5 талярівъ въ 1869 р.; 2) противъ Франца Генча, пруского капитана и секретаря уряду телеграфичнаго на пенсії, уродженого 20 жовтня 1835 р. въ Литцовѣ, замешкалого въ Берлінѣ, обывателя пруского.

Крашевскій живъ до 1863 р. въ Царствѣ Польскому, підъ конецъ въ Варшавѣ, де редакувавъ зъ разу „Gazet-u Codziennu“ а познѣшіе „Gazet-u Polsk-u“. Підчастъ польського повстання виїхавъ тайкомъ зъ Варшавы до Дрезна и тамъ замешкавъ. Крашевскій належить до польсько-народного сторонництва барви либеральної, въ котрого програмѣ стоїть на першомъ мѣсці отбуванье Польши въ границахъ зъ 1772 р. Осуществленія сеї програмы дожидавъ бнъ отъ загальної користності констелляції політичної и для того легко зрозумѣти, що до викликання такої констелляції мглъ и самъ рука дологи. Крѣмъ того старався бнъ для осуществлення сеї програмы попирати и ширити т. зв. „працю органичну“. Межи своїми родніями мавъ Крашевскій велику повагу, чого доводомъ овациі, робленій ему въ Галичинѣ и Познані 1867 р. и ювілей его въ Краковѣ 1879 р. Крашевскій удержувавъ дуже розгалужену кореспонденцію. Особливу увагу звертавъ бнъ и на справи войскові. Щобъ добути письма содержанія войскового, мавъ бнъ рѣжніхъ платныхъ кореспондентовъ. Въ Берлінѣ мавъ ихъ ажъ трехъ, одного по другому. Коли першій зъ нихъ по однорічній службѣ показався нездбнимъ,увйшовъ Крашевскій въ звязь съ литераторомъ Адлеромъ, проживаючимъ тоді въ Берлінѣ. Адлеръ мавъ зновъ підъ собою агента — Генча.

Францъ Генчъ, синъ пастора, служивъ въ прускому войску ажъ до 1872 р., зоставъ капітаномъ, и пойшовши на пенсію, вступивъ до служби телеграфичної. Генчъ бувъ вже бтъ многихъ лтъ дуже задовженій; бтъ 1879 р. засеквестровано ему частъ его пенсії. Головнимъ его заробкомъ були працї на поляхъ войсковихъ вѣдомостей. Своє товарисце становище умѣвъ бнъ такъ удержати, що всї думали, що бнъ жіе передъ найлпшими обстановами. Черезъ то входивъ бнъ въ зионенія съ вищими офіцірами и взыскававъ ихъ довѣріе, щобъ добути войсковихъ актівъ, которыхъ задержаніе въ тайнѣ правительства нѣмецкіе уважало за конечне.

Вже 1879 р. підозрівано его, що бнъ стоять въ звязі съ сферами войсковими. Доперва въ 1876 ч 1877 ангажувавъ его Адлеръ на кореспондента войскового и первѣстно достававъ 20 до 30 марокъ, а познѣшіе до 200 марокъ. Крѣмъ того достарчавъ Генчъ Адлерови що особий роботи, за котрій получавъ окрему платню. Роботи одержувавъ бтъ Генча отдававъ Адлеръ Крашевскому. Познѣшіе поглибився Адлеръ съ Крашевскимъ и перенісся до Вѣднія. Теперъ зносився Генчъ безпосередно отъ Крашевскому, бтъ котрого достававъ 450 марокъ мѣсячно а надто що окрему платню за кожду роботу. Крѣмъ того посылавъ Генчъ поодинокі роботи Адлерови до Вѣднія. Взаємній отношенія обжалованыхъ до себе якъ и бтношенія Адлера до російскаго агента показують зъ цѣлого ряду писемъ, доставшихъ до актівъ. Єсть именно: 23 листы Генча до Адлера, Крашевскій сходився съ полковникомъ Саму

7 листомъ Адлера до Генча, 4 листы Крашевскому, тогдїшнаго атама у Крашевскому, адресъ, писанихъ його рукою. Генчъ признало до своїхъ листомъ Адлера обвинилъ дальше Крашевскаго въ заснованнії державы супротивъ Франції а Генча отдававъ Франції, що до Франції, то й таїмъ обохъ підсудныхъ, за другї провини їхъ Генча. Франція висдано два таїмъ ката. — I. Комунікатъ: А. „Марія, ходивши ходу границю“. — До осбѣ, съ котримъ Крашевскій въ звязь, належавъ Бранденбургъ Парижа. Онъ бувъ 1848 членомъ таїмъ товариства въ Царствѣ Польскому, за познѣшіе збланій на Сибірь. По познѣшіе його перенісся бнъ до Парижа, де живъ, літературнихъ и платнѣ ббліотекаря. Опосылавъ Крашевскій кореспонденцію въ Париж, въ 1848 членомъ таїмъ таїмъ війскового. До такихъ кореспонденцій лежить такожъ і згадана повинна праця про цѣломъ викончену судъ не знає, але въ таїхъ находятся численній и докладній Сю працю приготовивъ Генчъ на занятії Крашевскаго за посередництвомъ Адлеръ говоривъ, що робота ся призначена одного старого и дуже богатого літерата звѣ; очевидно, розумѣвъ тутъ Крашевскаго, працювати надъ нею чотири мѣсяці Крашевскаго, перечивъ зъ разу волку звязь съ себю працю та призначена була для іншихъ осбѣ Крашевскій и Залескій, и що дбали до третьихъ осбѣ. Письмо се починає такъ: „Письмо се починає такъ: милу кореспонденцію, въ котрой жалує поводу поданыхъ табель и підозріванію що они буть незручно зоставлены зъ родомъ матеріаловъ...“ (Тутъ слѣдує виличеніе въ дальнѣшому: „Коли вже кошіються, то можна достати, якъ н. пр. дотыкаючимъ виїзовъ и комуникацію інженерами...“ Однакожъ и то не має такої вартості, але въ міті кореспонденції такъ дого Змилуйтесь, скажеть кореспондентови, що такъ іти не може.“ — По сїмъ слѣдує въ р. 1878 р. замовленіе. Пруске министерство війскові образованії замовленіе 17 липня 1878 р. зъ письма сего виїзову таїмъ війскові образованії, що осбѣ таїмъ належить до армії чужої французкої и що позыскала та праця дїправительства и їхъ сконсуївала.

(Даліє бт..)

Выступление кн. Бисмарка въ спору Крашевскаго зробило дуже велику відміну и кто знає, чи не впливъ некористно на процесъ Цѣкава лишь рѣчь, въ якому парламенту виїтує кн. Бисмаркъ, коли такъ телеграма министра справъ внутрїшніхъ: „Достичи виїзову Крашевскаго маю честь донести, що въ Парижі существуетъ бтъ 1864 р. таїмъ підъ іменемъ: „Польсько-войскове товариство складающееся зъ 30 членовъ, котрого задача: 1) веденіе статистики о силахъ армії нѣмецкіхъ; 2) улекшуванье и удержуванье звѣдомъ офицірами народности польської, службами армії нѣмецкїй, австрійской и російской старанье о то, щобъ мѣжъ членами прошло идею отбудовання независимості Польши; 3) будітельна ініціатива на слічай важкихъ случаївъ європейскихъ. Товариство розвинуло дѣяльність въ 1866 р. при організації легіону Гарібалдіо, въ 1870 р. у часі війни нѣмецко-француз

и бувъ представленъ министрови Феррому, ко-
трый обіцявъ выробити ему ордеръ. Коли розбѣ-
лаша въ Парижі поголоска о ув'язненю Кра-
шевскаго, приказавъ тогданишній министръ вѣйнѣ
Табоденъ зробити ревизию у бар. Ерлангера, ко-
траго подозревано, що есть тайнимъ агентомъ
нѣмецкимъ, поль предлогомъ, що ходить ту о
банку "Union Générale". Гамбета установивъ
бувъ такожъ брата Воловскаго агентомъ у Вѣдни,
котрий мавъ надсылати вѣсті войскового содер-
жання. Бисмаркъ в. р.

ПЕРЕГЛДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Interview дра Вашатого съ кореспонден-
томъ "С. Петербургскіхъ Вѣдомостей"), помѣщен-
ный въ однѣмъ зъ послѣднѣхъ чиселъ сеи газе-
ты, звернувъ на себе загальну увагу публици-
стики и за-для особы Вашатого, котрий есть
членомъ ческого клубу въ радѣ державной, ста-
новитъ бѣль предметъ публичної дискусії въ вѣдѣ
майже газетъ. Кореспондентъ знає Вашатого
вже бѣль давна зъ Праги, де ему представиво
добрымъ знатокомъ россійской мовы. Про полі-
тику Чехіи зробивъ Вашатый слѣдуючій замѣт-
ки: Головною цѣлею змаганія Чехівъ въ сѣй
хвили есть скрѣпленіе сторонництва въ реpre-
зентанціяхъ народныхъ, а для осигненія сеи цѣлі
хватаются Чехи и такихъ аліянсѣвъ, котрий
якъ аліансъ съ Поляками зовѣмъ для
нихъ несимпатичній. Чехи по думцѣ Ва-
шатого не суть оторваними политику Ав-
стрії, особливо-жъ противъ антиагонізму про-
тивъ Россії на балканському польвостровѣ. Они
не хочуть приросту територіальному, противній
развозвеси мілітаризму и поираютъ теперѣшній
політику Австрії лишь для того, щоби зреализу-
вати свою бажанію. Коли они сеюянутъ, тогды
все само собою змѣнится. Наївшиши власти, зна-
ючи о тѣмъ, неохотно дають Чехамъ концесію
а Россії противъ для того Чехамъ, що не зна-
вихъ правдивыхъ інтенцій. Россія боїться австрій-
ского федерализма зъ причини Поляківъ и Но-
викову именно належить завдачти, що упавъ
Гогенвартъ. Кореспондентъ представиво
оттакъ цѣлу теперѣшній політику Чехівъ въ свѣтлій сим-
патії зъ Россії и Славянини, котрий въ борбѣ
зъ противниками додають имъ силы. — Чехамъ
нѣчого не дають въ Австрії, а силою такожъ
нѣчого не добутся; тому не лишається имъ нѣякое
средство для осигненія политичніхъ цѣлей, хиба
політику Макіявелизма. «Можна се назвати опор-
тунизмомъ, але конецъ концівъ не лишається Че-
хамъ другою дороги, якъ кокетувати съ клерика-
лами и феодалами и попирати Поляківъ. Коли
Чехи осигнуть свою цѣль, тогды рѣчи возвмутъ
зовѣмъ другої оборотъ. «Справа розмовы Ваша-
того съ кореспондентомъ "С. Вѣдомостей" прой-
шла такожъ на порядокъ дневній "ческого клю-
бу", котрого заѣдано заявивъ Вашатый, що
розмовы такого содержанія, якъ еї подали "С. П.
Вѣдом." нѣкоги не мають съ кореспондентомъ сеи
газеты, обѣюючи оповѣстити въ газетахъ свое
спростованіе. — Не знати, о сколько вѣрою
давъ кореспондентъ россійской газеты розмову
съ дромъ Вашатымъ, не знати такожъ о сколько
ко сей посолъ репрезентуетъ погляди ческій де-
легації въ радѣ державной, то все таки досить
характеристичне, що подобный актъ загаломъ по-
явився въ тую пору.

(Система територіальної дислокациї вой-
ска). Въ осени сего року маються отбити нові
дислокациї войска и то въ той спосѣбѣ, що полки,
рекрутуючись зъ певної половины державы, будуть
по можности въ той самой половинѣ ста-
ціонованіемъ. — Соворшенної територіальної дисло-
кації въ радѣ перевести; посли плянівъ министер-
ства вѣйнѣ дається се однакожъ зробити хоч
въ части, такъ зъ 102 полківъ інфантерії буде
що найменше 80 територіально дислокованихъ.
Противъ принципу територіальної дислокациї роз-
міщеній тепер гарнізони въ Вѣдни, Тульни и
Кремсъ, де знаходяться угорскіи полки. Угорскій
полкъ 37 дословно такожъ гарнізонъ въ Грацу,
зложенный впрочемъ майже виключно зъ стири-
ского войска. Угорскіи полки будуть дальше въ
Гориці и Тріестѣ и Йозефштадѣ.

(Виборча агітація и тероризмъ мадярскихъ
властей.) По поводу наближаючись выборобѣ до
угорского сейму, агітація выборча прибирає що
разъ виразнѣйшій форми а згромадженія выборцівъ
и прокламація выборчихъ програмъ и манифес-
тівъ стоять на днівнімъ порядку. Недавно от-
булося въ Ульмѣ згромадженіе сербскихъ вы-
борцівъ. Для нарады надъ програмою зйтіло
блїзко 800 людей, до конференції недопущено
однакожъ лиши около 300 выборцівъ, заомстор-
нихъ легитимаційными картами. Болѣштість вы-
брали предсѣдателемъ Марковича, но, хоч сеї вы-
казаво легитимацію, заявивъ судія повѣтовий
Пальфи, що знає напевно, будто Маркович не
есть выборцемъ. Мимо протестовъ бѣльости,
казавъ бѣль Марковичеви вийти зъ салѣ и при-
звавъ помочи жандармерії, котра съ насаджені-
ми багнетами вѣйла до салѣ нарадъ и зачала
выхихати опозиційныхъ выборцівъ. На дворѣ
стояли гузари, на которыхъ пошли вихихані зъ
салѣ выборцівъ. Зачалася бойка, котрий наслідокъ
бувъ такій, що много людей гузари порозбѣздили
а 5 обобѣ шаблями тяжко поранили. Розъїреній
народъ зачавъ ставити барикады и кто знає до-
чого було-бы прїшло, коли-бы не интервенція де-
якіхъ поважніхъ обывателївъ. Тымчасомъ

предложено лишившиимо въ салѣ 200 выборцамъ
звѣстну програму, ухвалену згромадженіемъ въ
Кінкіндѣ а насадженіи багнеты жандармскіи довели
до того, що выборці приніяли програму сафабри-
ковану мадярофіями.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Дебата надъ закономъ о соціалистахъ
въ нѣмецкому парламентѣ. По внесеню пра-
вительственного закона противъ динамиту роз-
почалася дні 8 с. м. дебата надъ закономъ про-
тивъ соціалистовъ. Дебату отвориша пос. Штав-
енбергъ дуже спокойно и поважно бѣлью, въ якій спо-
собѣ сей законъ поставивъ. Въ дальшої свой бѣ-
лью доказувавъ, що законъ сей далеко бѣльше
попшодивъ публичному безпеченьству, якъ помігъ,
бо вилкавъ тайну агітацію и тымъ спровадивъ
подобнѣ отношенія якъ въ Россії. Заказъ соціали-
сто-демократичніи просъ отвориша дорогу школ-
ливому органови Моста "Freiheit" и т. д. Бесѣд-
ники просить о откіненіи всесильного закона. По нѣмъ го-
вірило що колькохъ бесѣдниківъ, однакожъ безъ
жадного особливого значенія. На другій день
промовлявъ Рихтеръ. Въ бѣлью свой піднівъ
ще разъ то само, що Штавенбергъ, а потому
говоривъ о "тайній поліції", котра не могла
відкрити атентату въ Нидервальдѣ, але за то
гарненко умѣє мішати помігъ роботниківъ и
спольно съ ними кричати противъ правителітства,
щоби ихъ тихъ способомъ підбурити, а потому
арештувати. Рихтеръ доказувавъ, що въ Берлінѣ
наймає поліція умисне въ сѣй цѣлі якогось
Горна. Дальшо доказувавъ, що бѣль часу заведенія
закона противъ соціалистовъ постало страшне
розвърене рѣжніхъ сторонництвъ противъ себе,
а спокой закаламуячуть не соціаль-демократы,
але такі рѣчи, якъ консервативно-аграрна агіта-
ція для піднівшенія цілі бѣль збѣжка и письмо
къ. Бисмарка, котрий доказуєтъ селянамъ, що ихъ
непродуктивній кляси вилкавуєтъ. Кн. Бисмарка
ласти такъ само якъ и Ліосалі сїтъ неизгоду.
Въ конці же бесѣдника: "Чи законъ сей буде
принятъ, чи откіненій, то все одно, симъ си-
стемомъ не ласти рады соціальної демократії.
Міністеръ Путкамеръ взявъ въ оборону поліцію,
кажучи, що поодинокихъ наддужить не можна у-
никнути. Оцісля забравъ голосъ кн. Бисмарка.
Онъ отчавтавъ насампередъ письмо нѣмецкому цѣ-
сарю, писане до него по заморданю царя Але-
ксандра II. Въ письмѣ сїмъ таке каже нѣмецкій
цѣсарь: "Велике злочинство зъ дні 13 марта
насусва менъ ти переконанье, що прїшовъ вже
часъ, коли треба разъ зробити конецъ замахамъ
на пануючихъ, ширячихъ въ Европѣ зъ полі-
тичніхъ причинъ. То може наступити лишь че-
резъ спольне дѣяніе державъ. Головною рѣчю
єсть позыскати Францію и Швайцарію для вил-
даня. Бисмарка, котрий доказуєтъ селянамъ, що ихъ
державы не мали ще доси подобного закона.
Лекше пойде съ Англією, де суть подобній отно-
шенія..." Ми розпочали — каже кн. Бисмаркъ
даліше — переговоры зъ сусіднimi державами и
звернулись наперше до Россії. Россія згодилася
на наше предложеніе; такъ само зъ разу и Ав-
стрія; але Франція дождала, що отпovѣсть Ан-
глія. А коли Англія откінела, то отстутила такожъ
и Франція, а на послѣдокъ и Австрія отъ нашого
предложенія и стануло на тобѣ, що нынѣ ведутся
переговоры лишь меже Россією и Нѣмеччиною.
Пытаючи, чи Пруси самі для себе лишь поста-
влять законъ о динамиту, показалося труднімъ
и не пожиточнімъ, наколи и другій державы не
схочатъ згодитися съ нами въ сїй справѣ... Вѣ-
таючи дальшо до соціализму, каже кн. Бисмаркъ:
"Колькохъ бесѣдниківъ поробінувало нашу бѣ-
лью съ розненіемъ, але ю мої панове! роз-
важте бѣль, що россійскій роботникъ есть вѣр-
нимъ слугою царя и забивъ багнетомъ на мѣ-
сци. Нигилисти належать до людей образованыхъ
и польв-образованыхъ; они рекрутуючись въ про-
летаріату ученої и недоученої. Велика продук-
ція (?) людей образованыхъ (?) достарчє головно
матеріалъ нигилистичній въ Россії, але маси
роботниківъ суть тамъ ще зовѣмъ незараженії.
Такъ може було и у насъ, каже кн. Бисмаркъ,
коли отрѣдляла на "цѣлого" міністра, що ось
стоїть передъ вами, а поліція голосила тогда,
що лашь для того куля мене не трафила, бо по-
шу дротину сорочку, бо и бѣль чого-жъ бувъ-
я такъ грубий". (Тутъ повстас сїмѣтъ въ па-
латѣ, а кн. Бисмаркъ злостится и називає сей
сїмѣтъ банальнимъ.) "Дайте, каже бесѣдникъ
даліше, роботникови хлѣба, т. е. роботу, якъ бѣ-
лью ѹзоръ здоровъ, запомогу, коли бѣль слабий,
забезпечитьъ его на старостѣ, а тогды не треба бу-
де закономъ вилкавиць. Правителітство думає о
сїмъ на правду, але законодавчъ тѣль не иде съ
нимъ руко въ руку..." Дальше вилкава кн. Бис-
маркъ противъ поступовївъ и каже: "Многи зъ
выборцівъ не знаютъ, якъ великою досягlostю
єсть ихъ выборъ пословъ поступовихъ; они и
не думаютъ о тобѣ, що выбираючи поступовївъ,
помагаютъ ширити соціальну демократію и при-
чиняючи до знищеня суспільного порядку; они не
думаютъ, що по дорозѣ, на которую вилкавають,
добрали-бы мы до положеня, якое есть въ Норве-
гії." (Огъ куди! Кн. Бисмаркъ очевидно дуже
лікається свободною розвою и самоуправою народ-
ною, середъ котрои и міністеръ мусить оправда-
тица зъ свого поступования.) На послѣдокъ кѣ-
нчить кн. Бисмаркъ такъ свою першу бесѣду:
"Наколи хочете позбутися небезпечніхъ соціали-
стовъ, то не выбирайте пословъ поступовихъ."
Другу бесѣду кн. Бисмарка и бесѣду Рихтера
подамо въ слѣдуючомъ числѣ.

Англія. Навѣтъ органы, отданій правитель-
ству душою и тѣломъ, не можуть вже запера-
ти, що становище кабинету Глядогона супро-
тивъ суданської аферы и погашеніе Гордона
судбу вилкнуло въ краю велике недоволеніе.
Впрочемъ и самъ Глядогонъ мавъ вже случай-
ність особисто переконатися ѿ сїмъ недоволеніи,
коли явившися при отвореню вилкавиць въ Кінсинг-
теннъ; публика не толькъ не привітала его жад-
німъ доказомъ радости але противно почала писа-
ти и систити, коли бѣль явився. Положеніе
Гордона дойшло вже въ самому дѣлѣ до крайно-
сті. Отъ 18 цвітня нема бѣль него самого жад-
ніхъ вѣдомостей. Одинъ купець, що вернувъ зъ
Хартума до Каира, розказує, що Гордонъ прика-
зувъ насколої своєї палати вилкавати глубокій
рѣвъ и отдаливъ такими способомъ бѣль прочого
мѣста, въ котрому противъ него запанувало ве-
лике недоволеніе. Гордонъ осадженій отже по-
двойно. Въ Лондонѣ думають однакожъ, що бѣль
може ще держатися ѿ сїмъ недоволеніемъ, бо правителі-
ство постановило вилкавиць 10 червня корпусъ по-
мощній ще передъ вилкавомъ Нілю.

Туреччина. Мідгать наша, колиши жите
турецкимъ велікій везаръ и перший міністеръ померъ въ за-
точено въ Таїфѣ въ Арабії. Съ нимъ згасла
послѣдня олга, послѣдній талантъ, котрий мігъ бы
бѣль вилкавувати Туреччину зъ нехібного
упадку. Мідгать бувъ щиримъ и ревнімъ па-
тріотомъ турецкимъ и добре видѣвъ, що лиши
черезъ вилкавеніе своєї бїтини на нову доро-
гу, на дорогу конституціонализму и обмеженя
деспотизму, може єсти счастя. Онъ взявся за се-
дѣло и прилагоджуючи конституцію не бачивъ,
що самъ собѣ готовивъ тымъ загаду. Дні 23
грудня 1877 р. оголосивъ бѣль нову уставу, але
старторецка партія взяла перевагу и не дала
ему єсти перевесті. Она опанувала буда зовѣтъ
теперішнього султана и довела до того, що 1877
р. вилкавано его зъ краю. Мідгать побѣживъ бувъ
до Европи. Познѣше дозволивъ ему султанъ
вернутися на островъ Крету. Въ два мѣсяці
Смірни. Тутъ уваженіе его за то, що будто-бы
бѣль настававъ на житіе султана и засуджено 29
червня 1881 на смерть. Султанъ уласкавивъ его
и вилкавивъ лиши на доживотне заточеніе въ Арабії.
Въ кінці житія звѣтъ Мідгать бувъ родившися
такъ сїмѣтъ, що походивъ зъ кашківъ, и крамбъ по селахъ, даль-
ше захочувавъ, щоби молодіжъ учили розлично-
го ремесла, бо люді множатися а грунтъ не поболь-
шається. За тымъ мавъ учителъ п. Ліаковскій, місцевий зав-
дателъ. Въ своїй довгій промовѣ вилкавивъ при-
сутнімъ: "Кто ми? Яка наша минувшина? Яка
теперішність и якъ доборитися лѣпши будущини?
Всказавъ на конечності просвѣтъ, закла-
дани касаючи пожіліковихъ, и крамбъ по селахъ, даль-
ше захочувавъ, щоби молодіжъ учили розлично-
го ремесла, бо люді множатися а грунтъ не поболь-
шається. За тимъ мавъ учителъ п. Ліаковскій, місцевий зав-
дателъ, щоби якъ найменше толоки лишати на най-
більш зиськъ зъ землї добуті; вилкавивъ, що и
у насъ далася-бы така господарка запровадити.
Громада Кійдановъ єсть въ двохъ третихъ час-
тяхъ заселеніе шахткою, походицю зъ Самбори-
ні, и належить до найбогатшихъ громадъ въ бу-
чакціомъ пoviтѣ, до того есть по народності и
обряду чисто рускою. Давъ-бы Богъ, щоби таї
гromada потягнула своимъ прикладомъ до закла-
дани читаленъ и інші громади въ букаціомъ по-
вїтѣ, де ще дуже мало читаленъ залишилося.<

голосами на 147 голосовавшихъ. (П. Досинчукъ дѣстаетъ тѣтъ 76 голосовъ.)

— Зъ Буковинѣ пишутъ намъ: У насъ на Буковинѣ съ дуже малыми вынятками все ще на порадку дневнѣмъ: піяньство и темнота, а зъ отсю и послѣдуючї зла: убожество, крадѣжи и убийства. Чи прійде недѣля, чи якъ овято, а продовѣльї храмовї днѣ, тѣже побоїтъ не перечислишь. Передъ тѣжднемъ побили добрѣ людковъ въ Вашкіцахъ одного чоловѣка такъ, чо ледві жїа. Одна рука у него цѣлкомъ поломана, а комисія судово-лѣкарска сконстатувала дуже тяжке ушкодженіе тѣла и здоровья; пытанье, чо чоловѣкъ той по-верне до здоровья, чо съ обѣтомъ попрошаєсѧ. Се дѣло яко въ недѣлю передъ Юріємъ. Прійшовъ день св. Юрія, день святочний на Буковинѣ, а радиѣ день беззѣдли, и загальнога піяньства. Треба знати, чо тутъ въ днѣ церковныхъ святы, людѣ бѣть роботы оттігаютъ, и то не лишь въ бѣльї свята церковнї, якъ Юрія, Николая лѣтнаго и т. д., але якъ небудь церковнє овята (свято волове, громове, Рахмана, и т. д.) становить причину, чо, якъ то кажутъ, "яко погрѣшино робити; сѧкъ-такъ, а Божу днину треба яко въ перенѣхати". И гуляю тѣды по "клакахъ" (толокахъ) а піяньство и побой тѣды цвяту. Шанки новї народы а и по хатахъ по цѣломъ селѣ заливаются. На Юрія отже були въ Вашкіцахъ два случаѣ тѣжкихъ побоївъ. Въ субѣдномъ селѣ Замбѣстю такоже два, а въ дальшомъ Вилавчи два тѣжкихъ побити въ одно убийство на смерть. Въ нетвербомъ стани четыри браты убили патого на смерть, такъ чо на мѣсци Богу духа отдавъ. Додати мушу, чо не лишь буками били, але ще и два набоѣ въ шнотолета до него выстрѣлили. Таке то у насъ дѣєся!... Чоловѣкови јѣнку тѣжко побити або и на смерть убити, — се хлѣбъ майже насущный. Въ храмовий днень нема чо въ село и показуваются чужому чоловѣкови, наколи ему житѣя та здоровье ини. Жандармерія и суды бѣть роботы аже прѣютъ, — але чо се знать? Тутъ потрѣбно науки, просвѣтѣ, и читадель, — а того всего у насъ майже зовѣтъ нема. Поме для роботы широке, — а роботникъ такъ якъ-бы зовѣтъ не видко.

— Отъ Кулакова пишутъ намъ: Оповѣдаются и жалуются господарѣ въ Стронятинѣ, чо ихъ мѣщевый учитель п. А. Домбровскій вынайшовъ новый спосѣдъ каранѣ дѣтей въ школѣ, а то таїї, чо або сажає дѣтей на високу шафу въ комнатахъ школьнїхъ и не зважає на то, чо дитина може легко чрезъ перестраху зъ шафы на землю упасти и руку або ногу зломати, або силяє до ременца мотузокъ и вѣшає дѣти на таблицы школьнїхъ, чо дитина анѣ руками анѣ ногами не може землѣ дѣстати. Кажуть, чо у Львовѣ есть товариство охорони звѣрять передъ муками. Вартники, чобы тое товариство заглянуло до школы въ Стронятинѣ и взяло бѣднѣ сельскїхъ дѣтей въ опѣку. Оповѣдаются и жалуются господарѣ въ Стронятинѣ дальше, чо той самыи учитель казає въ празникъ Преображенія Хр. сторожеви школьнemu и его дочцѣ школьнїй передъ полуночью городничому въ огородѣ працювати, чо людей дуже сблазняю. А тога учителя п. А. Домбровскаго хвалили перше газеты. Видно, чо на нѣмъ сповѣнила наша рука проповѣдка: "не хвали, що бы не перехвалю". — Д.

— Стипенію зъ фонду Бѣлецкаго въ квотѣ 78 зп. 79 кр. надала митр. консисторія п. Володим. Старецкому.

Вѣсти Аепархіальни.

Зъ Аепархії Львовской.

Душпаст. посады получили оо.: 1) Алекс. Караваевскій завѣдательство въ Лисбіцахъ; 2) Ром. Литвиновичъ сотрудництво въ Далешавѣ, дек. городенського; 3) Ант. Конопрѣнський прив. сотр. въ Зарваницѣ; 4) Алекс. Мироновичъ сотруд. въ Миколаевѣ, дек. роздольскаго; 5) Ант. Войтѣховскій душпастырство въ Радбіцахъ при о. Озаркевичу.

Введенію оо.: 1) Вас. Каргутъ яко завѣдатель въ Лисбіцахъ; 2) Ив. Малиновскій яко патріхъ Жукова; 3) Володим. Зарицкій яко сотрудникъ въ Барыші.

Канонічну институцію получили оо.: 1) Онофр. Семіонъ на Дебеславѣ; 2) Ив. Михалевичъ на Вѣлобожницю; 3) Илар. Сѣчинський на Стрѣлковѣ.

До испыту конкурсного пропущенія оо.: 1) Ив. Однорогъ, 2) Григ. Кончевичъ, 3) Ром. Литвиновичъ.

Именованій ордин. школьній комисаремъ для дек. роздольскаго, о. Вас. Лоштынський.

Запоможу 50 зп. зъ рел. фонду дѣстаетъ о. Ив. Рогужинскій въ Вашковецѣ.

НАУКА, ШТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

— Нове число (9) "Нового Зеркала" сконфисковувала вчера п. к. прокуратура. А велика школа сконфискованихъ статей въ рионікѣ! Се число "Н. Зеркала" можна зачислити до нафудачнїхъ. "Сучасна лѣтопись" п. Мирона*** вийшла симъ разомъ знаменита. Подаемо зъ неї записки за чотири днї відъ 22—25 цвяття 1884 р.

22 цвятня.

Гей Хруні Микито, — де-жъ ты ся подѣвъ? Прославъ ковбасы й оковити! Та-жъ чуй, — Patryotni kričitъ аже упрѣвъ: "Сто рињскихъ за Хруна Микиту!" Нема десь Микиты, — зле справы стоять Пановъ шовинистовъ гербовихъ, — Повѣтъ за повѣтъмъ — все хлопы валить Зъ выборовъ до радъ повѣтовихъ.

23 цвятня.

"Я ти!" — у Сокальской кричить оторонѣ Микита, — "ту добре сидѣти! Зробивъ ту, чо мѣгт, але годѣ жъ менѣ На вѣр розбривась повѣтъ! Тажъ справе си, панство, на кождый повѣтъ Микиту й водїтъ го на шнурку, — Я въ Сокали вамъ допомогъ на шѣсть лѣтъ, А отти вандрую у Турку."

24 цвятня.

"To вое для "ojoszupu" — рекли баранцѣ Ізъ "patryotyczne owszarni" ... И нищечкомъ грошѣ покрали панцѣ У Калуши и у Комарнѣ. Панъ Кевешъ собѣ зновъ поволенky дерь Фундацію Скарбкову. А іанокъ Пілярскїй махнувъ єbers Meeg Обчиствиши касу лѣбовску.

25 цвятня.

Браты Поляки! — гратулуюмо вамъ! Безъ "szyszmu" и безъ "borwu" Вы швидко дойдете — на злобѣ Москалямъ! Оттакъ до жебрацкої торбы! Браты Поляки! — лишь будуйте вы такъ "Ojuszude" — "monet i trunkiem", На вашої могилѣ гнеть скаже Прусацъ "Es waren honette Hallunken!"

Господарство, торговля и промыслы.

— Банкъ "Славія". Дѣяльнѣсть и грошева грошевиція за часъ відъ 1 сїчня до 31 марта 1884. Въ протягу того часу заключено у всѣхъ секціяхъ убезпечень (I—IV) житеї и огневой новыхъ убезпечень разомъ 9873 на капиталъ 11,694.391 зп. 47 кр., которыхъ преміи и побоїчна належности виносятъ 364.980 зп. 5 кр.

Вычагородженъ за школы выплаченено въ тѣмъ часѣ у всѣхъ секціяхъ 102.293 зп. 11 кр. Въ протягу тыхъ трехъ мѣсяцівъ вложено въ 32 ка-сахъ задатковыхъ а межи тими въ 17 ка-сахъ задатковыхъ въ Галичинѣ 201.830 зп. 81 кр. и пожичено на гипотеки 576.141 зп. 43 кр.

Оборотъ грошевый въ центральнїй касѣ за той часъ виносишь 1,499.315 зп. 20 кр. Пожарными сикавками обдѣлено 4 громады въ Чехахъ, одну на Шлеску а одну (Ржозовѣ, пов. Величка) въ Галичинѣ.

Пенсійный фондъ заступниковъ банку "Славія" по конецъ марта 1884 досягнувъ висоты 42.757 зп. 65 кр. въ готовцѣ и ефектахъ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вл. Гр. К — вл. К. Образъ "Дѣвичь-вечеръ" представляє у внутрї селянської хаты прекорно угрюмовану сцену зъ веселля на Українѣ. Образъ "Недѣля на Українѣ" вже вичерпаній.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

1009 (38—?) поручас

Росу красоты и всякий косметики и пахощъ якъ черезъ мене, такъ и черезъ інші фирмъ оповѣщуваній.

Дръ В. Кретовичъ

ордину якъ въ лѣтахъ попереднїхъ

въ Карльбадѣ.

Мешкає въ Штадтъ Варшавѣ.

1083 (3—6)

Магазинъ товароў блаватнїхъ и полотенъ

СТАХЕВИЧА II АБРЫСОВСКОГО

(В. ТОВАРНИЦКОГО НАСЛѢДНИКОВЪ)

1087 (9-15) у Львовѣ, Ринокъ ч. 32

получивъ вже и поручас

на сезонъ весниній матерії вовнинїй и шовковїй въ всіхъ можливихъ виробахъ

по цѣнѣ якъ найприступнїшій.

Проби висылаємо на жданье франко.

Выдаваць и редакторъ: Іванъ Белай.

Жертвамъ на бурсу братства св. О.

Николаїа въ Станиславовѣ. (Конецъ):

Воч. о. Мод. Малицкій зъ При-

лома чл. вкл. З з. жертвамъ въ

Тысъменицѣ 2 зп. 0.

Корытко зъ Богатковець 2 зп. П.

І. Струтинський кандид. адвокат.

на вечерку съ танцами зѣбравъ

отъ Воч. о. и пп. Гайдана 1 зп.

Киселівскаго 1 зп., Витошинько-

го зъ Делатина 1 зп., Володим.

Гайдана (сына) 1 зп., Дра Левицкого 50 кр., Мудрака богослов-

ва 20 кр., Ходиньского 20 кр.,

Скливи 20 кр., Кривы 20 кр.,

О. Левицкого 20 кр., поручника

Мерживинського 40 кр., поруч.

Соколовскаго 20 кр., о. Левицкого

зъ Нижнева 1 зп., бтг прочихъ

1 зп. 80 кр. — разомъ 8 зп. 90

кр. О. Павелчакъ зъ Вацковець

1 зп. П. Стеблецкій ц. к. коми-

сарь скарбовий 1 зп. Хв. брат-

ство церк. въ Хоцемирѣ 5 зп.

Впр. о. Соф. Литвиновичъ зъ Скар-

бовки бурсовою въ Григоровѣ 1 зп.

20 кр. Н. жертвамъ 1 зп. По слу-

чаю вечера съ танцами 9 лютого

о. р. вилынуло доси чистого

приходу 184 зп. О. Мацѣлинський

зъ Угрыновець 1 зп. О. А. Май-

ковскій зъ Хомяківъ, чл. вкл.

5 зп. и инвентарь за сына 1 зп.

О. Гургула 1 зп. 50 кр. О. Бу-

рачинський 50 кр. О. Васильков-

скій 2 зп. Отсокти бтг вкладки

щадично 80 кр. О. Шанковскій

зъ Кошычинець 2 зп. О. Левицкій

зъ Гостова 35 кр. Хв. рада по

вѣтвови станицы 200 зп. на

рахунокъ асигнованихъ 300 зп.

О. Кушликъ зъ Вѣстовы 1 зп.

Свѣтл. ц. к. судъ въ Калуши

50 кр. — Въ тѣмъ-же часѣ злод-

жили въ натураляхъ: О. Целевичъ зъ Павелчакъ однъ сягъ

мягкого дерева. П. Саврѣй зъ

Косова одну ковбасу и 3 кильо

74 дек. солонини. О. Потылицкій